

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

a) A. R.

b) V. P.

obě bytem X

obě zastoupeny advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
se sídlem Tábor, Klokotská 103

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti:

Jenkins Corp a.s., IČO: 07054882

se sídlem Praha 6, Na Hubálce 922/1

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Fialou

se sídlem Praha 1, Voršilská 130/10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. MHMP 1467741/2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo mj. k jejich odvolání změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 24. 10. 2022, č. j. MCP11/22/055498/OV/Bal. Uvedeným rozhodnutím byl k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, schválen stavební záměr nazvaný „*Rezidence Litochlebský park*“ Praha, Chodov, Valentova na pozemcích uvedených v rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítaly nedostatečnost náhradní výsadby za pokácené stromy. Tvrdily, že by výsadba měla být ve větším počtu, než je rozsah kácených dřevin. Dále namítaly, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze odkázal na příslušné závazné stanovisko, aniž by uvedenou námitku vypořádal. Z uvedeného důvodu považovaly žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. K tomu žalobkyně uvedly, že vykácením vzrostlých stromů se sníží podíl zeleně v okolí záměru, přičemž hl. m. Praha si jako úkol stanovila vysázet tisíce stromů za účelem snížení dopadů oteplování. Plán vykácet vzrostlé stromy v dané lokalitě tak jde proti tomu, jakým způsobem by rozvoj hl. m. Prahy měl být dle této koncepce veden.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítaly nedostatečné řešení dopravy v klidu. Předně tvrdily, že počet parkovacích míst je v prvostupňovém rozhodnutí uveden velmi zmatečně. Na str. 1 je uvedeno, že doprava v klidu bude zajištěna v podzemních podlažích, a to celkem 67 parkovacími místy s výjimkou 1 parkovacího stání pro osoby se sníženou schopností pohybu, které bude umístěno u vjezdu do garáží. Na str. 5 odst. 14. je pak uvedeno, že doprava v klidu bude řešena celkem 67 parkovacími stáními na pozemku stavby, z čehož pět míst je vyhrazeno pro vozidla osob s omezenou schopností pohybu a orientace a pro vozidla přepravující osoby těžce tělesně postižené. Dle výkladu žalovaného se uvnitř garáží nachází 62 běžných parkovacích stání, 4 bezbariérová stání a 1 bezbariérové stání se bude nacházet u vjezdu do garáží. Žalobkyně tvrdily, že není zřejmé, zde je tento výklad správný, neboť je nadále možný i odlišný výklad, a i jiný konečný počet parkovacích míst pro osoby s omezenou schopností pohybu. Zmatečnost počtu různých druhů parkovacích stání tak trvá.
4. Dále namítaly, že stanovený počet parkovacích stání je vzhledem k počtu bytových jednotek a k poloze lokality a současnému stupni automobilizace v Praze zcela nedostatečný. Početně vychází cca 0,5 parkovacího stání na bytovou jednotku v záměru, avšak s ohledem na celkovou plochu bytů vychází na 1 byt cca 42 m² plochy. Lze tedy předpokládat, že některé byty budou větší a budou umožňovat bydlení pro více osob. Větší počet osob znamená též více automobilů a větší náročnost na parkování. Navíc mnoho běžných rodin vlastní více než jedno auto. Téměř každá rodina pak min. 1 auto vlastní, lze tedy předpokládat, že až 50

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

% bytových jednotek nebude mít parkovací místo k dispozici. Žalobkyně nesouhlasily s vypořádáním této námitky ze strany žalovaného, který jejich tvrzení považoval za spekulativní. Doplnily, že se nejedná pouze o parkovací místa pro nové obyvatele lokality, ale také pro stávající obyvatele a také pro osoby, které do oblasti budou přijíždět na návštěvu. Tato námitka nebyla žalovaným vůbec řešena. Dle žalobkyň počet parkovacích míst musí být stanoven tak, aby nedocházelo k zásahu do práv a zájmů vlastníků okolních staveb. Tedy i v případě plnění požadavků právních předpisů je nutno posuzovat počet parkovacích míst z hlediska pohody bydlení a celkové dopravní situace v lokalitě (viz § 76 odst. 2 stavebního zákona). K tomu v daném případě nedošlo. Žalovaný se tak s jejich námitkou vypořádal nedostatečně.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítaly dopravní zatížení lokality. Uvedly, že okolní pozemní komunikace jsou již nyní značně přetíženy, výstavba záměru bude znamenat další nárůst silniční dopravy a zhoršení situace. Hrozí tak, že nárůst dopravy znemožní plynulou a bezpečnou dopravu. Žalobkyně namítaly, že příslušná závazná stanoviska (viz potvrzení závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru pozemních komunikací, ze dne 27. 2. 2023, č. j. MHMP-427126/2023/O4/Ku, a potvrzení závazného stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 17. 3. 2023, č. j. MD-8446/2023-930/3) jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění a rozporná s § 149 odst. 2 správního řádu. Žalovaný konstatoval, že odůvodnění závazných stanovisek je v pořádku, s čímž žalobkyně nesouhlasily. Dále žalobkyně tvrdily, že se jich bezpečnost a plynulost provozu bezprostředně dotýká, neboť zhoršené dopravní situaci a důsledkům s tím spojeným budou vystaveny každodenně. I v tomto případě žalobkyně uvedly, že žalovaný odkázal pouze na příslušná závazná stanoviska, k jednotlivým námitkám žalobkyň se však blíže nevyjádřil a sám je neposoudil. Napadené rozhodnutí je tak pro nedostatek odůvodnění v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítaly zásah do pohody bydlení. V rámci této námitky žalobkyně tvrdily, že není možné zásah do pohody bydlení hodnotit pouze na základě dodržení zákonných limitů, neboť ty nebyly tvořeny s ohledem na dodržení podmínky zachování pohody bydlení obyvatel dané lokality a s přihlédnutím na konkrétní specifické podmínky předmětné lokality. Pohodu bydlení je dle žalobkyň nutné posoudit s ohledem na všechny dopady a konkrétní situaci v místě záměru, případná výstavba vyvolá značnou hlukovou a prachovou zátěž okolních nemovitostí, se kterou se pojí i doprava těžkými nákladními automobily, na které daná lokalita není přizpůsobena a obytné domy budou zasaženy nadlimitním hlukem. Míru zásahu je v daném případě nutno posuzovat z hlediska, zda je zásah adekvátní vůči současným obyvatelům lokality. Záměr nelze odůvodnit pouze tím, že se jedná o urbanizované prostředí. Tvrdily, že se prvostupňový orgán nedostatečně zabýval otázkou dodržení či překročení nejvyšších přípustných hodnot znečištění ovzduší, hlukové zátěže a termální zátěže, a to s ohledem na stávající imisní a hlukové zatížení dané oblasti a nepochybné zvýšení zátěže z realizace záměru.
7. Dále namítaly, že navrhovaná stavba nepřináší do daného území žádný benefit občanské vybavenosti, a to přestože daná lokalita trpí nedostatkem občanské vybavenosti. Dle žalovaného požadavky na občanskou vybavenost nejsou hlediskem posuzování ve společném řízení s tím, že kdyby taková potřeba byla, byla by stanovena územním plánem. S tímto však žalobkyně nesouhlasily, neboť by měl být záměr posuzován se všemi vlivy a dopady na předmětnou lokalitu, tedy i na občanskou vybavenost daného místa, a to zejména v případě takto velkých záměrů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

8. Ke ztrátě soukromí žalovaný uvedl, že záměr není protilehlý stěnám s okny obytných místností a domy žalobkyň jsou přivráceny k záměru „slepými“ stěnami bez oken. Dle žalobkyň však pro ztrátu soukromí není nutné, aby byly k záměru přivráceny stěny s okny. Vzhledem k velikosti záměru je zřejmé, že ze záměru bude výhled šikmo i do oken a balkónů bytových jednotek, které sice nemají okna přímo přivrácené k záměru, ztrátou soukromí však budou i tak zasaženy. Dle žalobkyň bylo zhoršení pohody bydlení prokázáno dostatečně, tudíž by se mělo toto zhoršení považovat za „kvalifikované“. Tento zásah, s ohledem na rozsah celého záměru, bude ohromný, a tedy nelze argumentovat tím, že každá stavba způsobí určitý zásah do pohody bydlení. Je nutné posuzovat, jak velký zásah do svého okolí stavba způsobí. S odkazem na výše uvedené se žalobkyně domnívaly, že není pravda, že povolovaná stavba je umístěna způsobem, který nevybočuje nad akceptovatelnou mez z parametrů okolní zástavby a charakteru území pro bydlení a svým umístěním ani následným užíváním není způsobilá narušit nad míru přiměřenou pohodu bydlení ve svém okolí. Uzavřely, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě neodůvodnil závěr, že k zásahu do pohody bydlení v daném případě nedojde.
9. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítaly překračování imisních limitů pro benzo(a)pyren a dalších látek. V rámci této námítky žalobkyně tvrdily, že zásah do ochrany ovzduší nezpůsobí jen samotná stavba, ale především zvýšená doprava spojená se záměrem, což nebylo žádným způsobem posouzeno. V případě, že je namítáno, že jsou již nyní imisní limity překračovány, měla by být dle žalobkyň imisní situace v místě plánovaného záměru přezkoumána a nemělo by být vycházeno pouze z relativně starých podkladů, které již nemusí odpovídat skutečné situaci v místě. Absence rozptylové studie, která by posoudila imisní situaci místa a příspěvek záměru, a to navýšení dopravní zátěže, ale i příspěvek v průběhu výstavby, způsobuje rozpor napadeného rozhodnutí s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu. Ochrana zdraví lidí a ochrana životního prostředí je ve veřejném zájmu. S touto námitkou se žalovaný blíže nevypořádal.
10. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítaly rozpor s § 77 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“), a s § 36 odst. 3 správního řádu. Tvrdily, že stavebník nedoložil aktuální měření hluku, které dle jejich přesvědčení mělo proběhnout před realizací záměru. Absence měření hluku znemožňuje žádosti vyhovět z důvodu § 50 odst. 3 správního řádu.
11. V rámci této námítky žalobkyně dále namítaly, že neměly možnost seznámit se s protokolem o zkoušce č. P25-173-19 „Měření hladin akustického tlaku/měření hluku ve venkovním chráněném prostoru stavby BD Litochlebské náměstí“ ze dne 12. 7. 2019, neboť tento protokol není součástí předmětného spisu. Dle žalobkyň tak je napadené rozhodnutí v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobkyně odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, a ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243.
12. Rovněž v tomto případě žalobkyně poukazovaly na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný pouze odkázal na závěry závazných stanovisek, aniž by se s jejich námitkami vypořádal.
13. V sedmém žalobním bodě žalobkyně namítaly překročení hygienických limitů hluku. V rámci tohoto bodu uvedly, že již v dnešní době je lokalita výrazně zasažena hlukem. Další navýšení této hlukové zátěže v důsledku zvýšení dopravní zátěže individuální automobilovou dopravou je nepřipustné. K tomu uvedly, že součástí povinnosti správního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

orgánu zjistit skutečný stav věci je vyhodnocení kumulativního a synergického vlivu záměru s dalšími záměry. Je však zřejmé, že jakákoliv stavba způsobí v lokalitě nárůst hlukové hladiny, a to i přes veškerá možná přijatá opatření. Jakékoliv další navýšení hlukové zátěže v důsledku zvýšení dopravní zátěže individuální automobilovou dopravou je přitom nepřipustné. Žalobkyně k tomu odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011-246, s tím, že i v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to pro prostý odkaz žalovaného na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví.

14. V osmém žalobním bodě žalobkyně namítaly rozpor s územní studií Opatov – Na Jelenách (dále též „územní studie Opatova“) a s územním plánem. Uvedly, že předmětná územní studie vymezuje blok B09, v rámci kterého by měl být umístěn objekt reprezentativního charakteru mající určitou významnou architektonicko-urbanistickou hodnotu, jenž bude návštěvníky vítat při vjezdu do hlavního města. Tato podmínka však nebyla dodržena, neboť se v případě záměru jedná o sedmi podlažní objekt o 126 bytových jednotkách, kdy drtivá převaha těchto bytových jednotek je navržena o dispozici 1+kk a velikosti do 21 m². Taková forma bydlení zcela jasně odpovídá objektům pro krátkodobé bydlení a ubytovněm, což není funkce a využití území, které by mělo vhodně reprezentovat a vystihovat způsob života jak Jižního Města, tak celého hl. m. Prahy. Žalobkyně se domnívaly, že funkce navrhované stavby není s ohledem na její umístění vhodná, přičemž stavba musí sloužit k trvalému bydlení, a ne ke krátkodobému bydlení a častému střídání obyvatel, resp. návštěvníků. Zároveň je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že bytový dům má obsahovat cenově dostupné byty pro studenty, singles a mladé páry. I z tohoto tvrzení je dle žalobkyň patrné, že byty nebudou určeny rodinám s dětmi, ale budou fungovat jako dočasné bydlení. V blízkosti stavby se též nachází památné místo a je nemyslitelné, aby se taková plocha nacházela v těsné blízkosti areálu budoucí ubytovny. Dle žalobkyň nebylo dostatečně odůvodněno, proč záměr vykazuje uvedené netypické konstrukční prvky a skutečně se nejedná o dům určený k dočasnému ubytování.
15. Dále namítaly, že správní orgány předmětný záměr neposoudily z hlediska uličních a stavebních čar jednotlivých bloků, když pouze odkázaly na příslušná závazná stanoviska. Žalovaný pak tuto námitku opominul vypořádat. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
16. Rovněž poukázaly na to, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že záměr má výšku hlavní římsy (atiky nad 6. NP) 35 m od nejnižšího bodu přilehlého terénu, přičemž relativní výšku 35 m překračuje pouze ustoupeným 7. NP, jehož atika není vyšší než 40 m, proto je možné z tohoto hlediska dle názoru Ministerstva pro místní rozvoj záměr akceptovat. Dle žalobkyň je však nutné uvést, že dle územní studie Opatov je stanovena výška atiky k přilehlým veřejným prostranstvím max. 35 m. Záměr tak tuto výšku výrazně překračuje, přičemž dle žalobkyň je zcela bezvýznamné, že se tak děje jen u ustoupeného 7. NP. Žalobkyně nesouhlasily s konstatováním, že územní studie sice slouží jako neopominutelný podklad pro rozhodování o změnách v území, řešení v ní navržené však není závazné a je možné se od něj v odůvodněných případech odchýlit. Současně namítaly, že tato odchylka nebyla žádným způsobem odůvodněna. Blok B09 má být dle územní studie Opatov vymezen jako smíšená plocha s převahou bydlení, přesto je uvedený záměr čistě stavbou pro bydlení, což odporuje této studii. Uzavřely, že navrhovaná stavba je v rozporu s územní studií Opatov a potažmo s územním plánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

17. Konečně v devátém žalobním bodě žalobkyně namítaly nedostatečné vypořádání svých námitek. Uvedly, že mnoho jejich námitek, požadavků či návrhů nebylo žádným způsobem vypořádáno, zohledněno či se s nimi prvostupňový orgán vypořádal nedostatečným způsobem. Žalobkyně příklady těchto námitek uvedly výše. Žalovaný pak neshledal vypořádání námitek nedostatečné. Dle žalobkyň však sám žalovaný většinu námitek nevypořádal a pouze odkázal na doložená závazná stanoviska dotčených orgánů. K tomu opětovně žalobkyně odkázaly na výše uvedené. Uzavřely, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163, a rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 A 32/2012-38).

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

18. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť žalobkyně uplatnily zcela obdobné námitky, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
19. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobní argumentace, že za účelem náhrady ekologické újmy měla být navržena náhradní výsadba ve větším počtu dřevin, než je kácený rozsah, je vytržena z kontextu napadeného rozhodnutí a zejména z kontextu dotčeného závazného stanoviska ze dne 19. 4. 2023, č. j. MHMP 774242/2023/O4/Ku. Žalobkyně pominuly názor nadřízeného dotčeného orgánu, který při svém posuzování zohlednil také skutečnost, že vedle uložené náhradní výsadby budou v rámci sadových úprav vysazeny i další dřeviny, a to 3 ks třešň ptačí, obvod 16-18 cm (hodnota 65 301), 2 ks břestovec západní, obvod 16-18 cm (hodnota 43 534), tj. dřeviny o celkové hodnotě 108 835. Žalobkyně byly s obsahem závazného stanoviska řádně seznámeny. Nelze proto dovodit, proč argumentaci neuplatnily v rámci svého vyjádření. Nyní v žalobě namítají rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, když se opožděně domáhají podrobnější reakce na námitku, kterou v odvolacím řízení neformulovaly. V řízení se omezily na obecné tvrzení, že náhradní výsadba je nedostatečná. Žalobkyně nemají garantované právo na zachování stávajícího množství zeleně na pozemcích určených územním pánem k zastavění (nejsou určeny jako park). Základní požadavek na množství zeleně v rámci záměru umísťovaného do rozvojového území je stanoven v územním plánu prostřednictvím koeficientu zeleně (zde SMJ-E), který je v záměru s rezervou splněn. Nadřízený orgán územního plánování ve svém závazném stanovisku splnění koeficientu zeleně potvrdil ($KZ = 0,51 > 0,45$).
20. K druhému žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že žalobkyně namítaly, že řešení počtu stání je navrženo v rozporu s požadavky § 32 Pražských stavebních předpisů (dále jen „PSP“). Nyní žalovanému vytýkají, že s k námitce omezil na soulad s PSP a dalšími právními předpisy. Žalovaný k tomu odkázal na napadené rozhodnutí a zopakoval, že požadavek na minimální počet stání daný právním předpisem byl splněn a navíc mírně překročen. Stavební úřad ve společném řízení posuzuje záměr dle hledisek § 94o stavebního zákona; je vázán obsahem žádosti a nedisponuje pravomocí „nutit“ žadatele k navýšení počtu stání, jsou-li požadavky PSP splněny. Tuto pravomoc nelze dovodit ani z tzv. šetrnosti k sousedství dle § 76 odst. 2 stavebního zákona, která nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území. Úvahy žalobkyň o množství vlastněných vozidel nebo o zahlcení okolních ulic parkujícími vozidly v důsledku dopravní obsluhy záměru se pohybují v rovině spekulací. Žalobkyně nemají garantované právo na volná parkovací místa na veřejně přístupných pozemních komunikacích.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

21. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že odmítá tvrzení žalobkyň, že pouze odkázal na závazná stanoviska. Upozornil, že nadřízeným dotčeným orgánům se mnohdy obtížně reagovalo na obecné výtky či tvrzení typu: „*V celkovém kontextu to představuje velký problém pro takto malé území, a to především z hlediska zátěže na dopravní infrastrukturu*“, popř. „*výstavba záměru bude znamenat další obrovský nárůst silniční dopravy, zejména individuální automobilové*“. Dopravní obsluha je navržena ve vztahu k nemovitostem žalobkyň z opačné jihozápadní strany záměru do ulice Türkova v pozici, která je k nim nejprůzračnější. Trasování dopravy se nijak nemůže dotknout komunikace Valentova, která obsluhuje nemovitosti žalobkyň. Kapacita navazujících komunikací, popř. bezpečnost a plynulost provozu byla v řízení prověřena prostřednictvím stanoviska vlastníka dopravní infrastruktury, rozhodnutím o připojení a závaznými stanovisky dotčených orgánů. Obecná tvrzení či spekulace žalobkyň nemohou názory odborných orgánů relevantně zpochybnit.
22. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný upozornil, že se jedná o variaci odvolací námitky, která byla řádně vypořádána. Žalobkyně se proti závěrům žalovaného nijak argumentačně nevymezují, pouze s nimi nesouhlasí. V reakci na názor žalovaného, podle kterého nemůže vzhledem ke vzájemné pozici a vzdálenosti staveb záměr přivodit ztrátu soukromí žalobkyň, nyní nově argumentují, že ze záměru bude výhled šikmo i do oken a balkónů. Bytový dům ve spoluvlastnictví žalobkyň je umístěn v protilehlé pozici k dalšímu panelovému bytovému domu. Taková pozice je v městské zástavbě běžná. Oproti tomu záměr neumožňuje přímý pohled „z oken do oken“. Možnost bočního pohledu na stěnu bez oken zjevně nepředstavuje překročení míry přiměřené poměrům lokality.
23. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že převzal k vypořádání totožné námitky odborný názor dle závazného stanoviska, ze kterého vyplývá, že imisní limity v lokalitě nejsou překračovány a záměr se v imisní situaci negativně neprojeví. Za situace, kdy žalobkyně své obavy ničím nedoložily, neměl žalovaný důvod se od tohoto závěru odchýlit.
24. K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně nově dovozují, že se nemohly seznámit s Protokolem o zkoušce č.: P25-173-19 „*Měření hladin akustického tlaku/měření hluku ve venkovním chráněném prostoru stavby BD Litochlebské náměstí*“ zpracovaný Ing. Stanislavem Břízou. Tento protokol je součástí příloh dokumentace, která byla žalobkyním po celou dobu řízení k dispozici; zřejmě protokol v obsahu spisu pominuly. Žalovaný seznámil účastníky řízení s doplněním podkladů pro rozhodnutí opatřením ze dne 28. 6. 2023, č. j. MHMP 1387563/2023, a poskytl jim lhůtu pro vyjádření. Zmocněnec zástupce žalobkyň byl dne 12. 7. 2023 nahlížet do správního spisu a mohl se tak předložení protokolu výslovně domáhat, což neučinil. Ve svém vyjádření k doplněným závazným stanoviskům žalobkyně domnělou absenci protokolu také nezmínily. Tvrzení žalobkyň, že absenci protokolu ze dne 12. 7. 2019 namítaly, nemá oporu v obsahu odvolacích námitek a je zcela zavádějící.
25. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že námitka je obdobou odvolací námitky, která byla v napadeném rozhodnutí vypořádána na základě závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu Ministerstva zdravotnictví ze dne 14.4.2023, č. j. MZDR 6162/2023-4/OVZ. Žalobkyně odbornou argumentaci zcela pomíjejí, pouze setrvávají na své pozici o „*překračování hygienických limitů*“. Zdůraznil, že dle odborné predikce vlivem realizace záměru nedojde ve stávajících chráněných venkovních prostorech staveb k navýšení hlukové zátěže. Vlivem realizace stavby dojde nově ke stínění chráněných objektů severním směrem (bytový dům žalobkyň), a to až o 5,1 dB.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

26. K osmému žalobnímu bodu žalovaný upozornil, že námitka byla v napadeném rozhodnutí vypořádána na základě závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24.5.2023, č. j. MMR-36128/2023-81, k odvolací námitce městské části. K námitce žalobkyň (převážně totožného textu) bylo na toto vypořádání odkázáno a doplněno, že úvahy ohledně budoucího chování uživatelů bytového domu či jejich postojů k území městské části se pohybují v rovině spekulací. Shodně jako v odvolání se žalobkyním nepodařilo formulovat žádnou relevantní argumentaci, která by vylučovala využití vyšší konstrukční výšky místností. Pouze spekulují, že tato okolnost přisvědčuje krátkodobému bydlení (resp. ubytovně). Žalovaný k tomu opakuje, že územní plán, schválená územní studie ani obecné požadavky na výstavbu neregulují počet ani maximální konstrukční výšku bytových jednotek. Ustanovení § 44 PSP stanoví naopak požadavky na minimální tzv. „světlou výšku“ 2,6 m a minimální plochu bytů tvořených jednou obytnou místností 16 m². Tyto regulativy záměr splňuje.
27. Rozpor záměru s územním plánem žalobkyně v odvolání nenamítaly, výslovně namítaly rozpor s územní studií. Žalovaný proto pouze shrnul, že Ministerstvo pro místní rozvoj v závazném stanovisku posoudilo soulad záměru s nadřazenou územně plánovací dokumentací a s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, podle kterého je záměr umísťován v zastavitelném území v ploše SMJ – smíšené městského jádra (s kódem míry využití plochy E) a S4 – ostatní dopravně významné komunikace. Ministerstvo potvrdilo soulad záměru s funkčním využitím ploch a rovněž s prostorovou regulací ($KPP = 1,06 < 1,1$; $KZ = 0,51 > 0,45$). Žalobkyně se nově domáhají posouzení souladu s regulativem stavební a uliční čáry. V odvolání nebyla námitka uplatněna a žalovaný proto neměl důvod se souladu s § 21 a § 22 PSP věnovat. Stavební úřad problematiku posoudil a dospěl ke závěru, že v území je stavební čára volná, kterou záměr respektuje (v souladu s územní studií), a že rovněž respektuje stávající uliční prostranství. K názoru Ministerstva pro místní rozvoj na soulad výšky stavby s územní studií a na absenci parteru s občanskou vybaveností žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Ministerstvo pro místní rozvoj podrobně odůvodnilo splnění požadavků studie na výšku stavby; rovněž zdůvodnilo, proč není třeba setrvávat na parteru s občanskou vybaveností. Proti výšce záměru žalobkyně v odvolání nebrojily a ve svém vyjádření ze dne 24. 7. 2023 k doplněným závazným stanoviskům tuto argumentaci rovněž neuplatnily. Záměr je v souladu s výškovou regulací dle § 25–27 PSP a v souladu s výškovou regulací dle územní studie.
28. V rámci vyjádření k devátému žalobnímu bodu měl žalovaný za to, že na veškeré námitky v napadeném rozhodnutí reagoval a posoudil je jako nedůvodné.
29. Stavebník ve vyjádření k podané žalobě nesouhlasil s námitkami žalobkyň, k čemuž zejména poukazoval na obsah závazných stanovisek.
30. V replice ze dne 15. 1. 2024 žalobkyně setrvaly na svých tvrzeních uvedených v podané žalobě.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

32. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas.
33. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.
 - Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.
34. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
35. Úvodem vypořádání námitek žalobkyně soud považuje za nezbytné sdělit, že žalobkyně v podané žalobě relativně obsáhle rekapituluje průběh řízení před správními orgány, avšak jejich žalobní námitky se následně omezují na obecný nesouhlas s tvrzením žalovaného nebo prosté zopakování odvolacích námitek.
36. Pokud jde o obecné námitky, soud předesílá, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Jsou to totiž právě žalobkyně, které se domáhají přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy výlučně na žalobkyních, aby v podané žalobě konkrétně specifikovaly skutkové a právní důvody, pro které se domáhají soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučinily-li tak, respektive uplatnily-li námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“*.
37. K opakovaným námitkám uplatněným žalobkyněmi již v podaném odvolání soud avizuje, že žalobkyně nikterak nezareagovaly na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobkyně tak již vypořádával žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za této situace žalobkyně, které vůči vypořádání svých námitek ze strany žalovaného neuplatnily konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci žalovaného konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizují, ale jen znovu opakují to, na co už bylo reagováno, neotvírají soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy žalovaného jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u

jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany žalovaného s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.

38. První žalobním bod, ve kterém žalobkyně namítaly nedostatečnost náhradní výsadby, neshledal soud důvodným. K uvedené námitce soud předně odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se povahou závazného stanoviska vydaného podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny (viz např. rozsudek ze dne 23. 6. 2023, č. j. 4 As 33/2023-26, a ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 77/2023-157). Podle této judikatury je stavební úřad předmětným závazným stanoviskem vázán, zároveň však sám není oprávněn posuzovat skutečnosti relevantní z hlediska § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny. Je proto povinen do svého rozhodnutí zahrnout výrok o povolení kácení dřevin a případně též o uložení povinnosti náhradní výsadby a tyto výroky odůvodnit. Do výroku i odůvodnění nicméně promítá výlučně obsah závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, případně jeho pozdější vyjádření, která si stavební úřad vyžádal. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, jestliže do odůvodnění napadeného rozhodnutí převzal závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 19. 4. 2023, č. j. MHMP 774242/2023/O4/Ku (viz strana 9 až 11 napadeného rozhodnutí). Ostatně žalovanému, s ohledem na skutečnost, že nedisponuje pravomocí posuzovat skutečnosti relevantní z hlediska § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, nic jiného než převzít závěry dotčeného správního orgánu nezbylo. Napadené rozhodnutí tak nelze v této části považovat za nepřezkoumatelné.
39. Tvrzení žalobkyně, že nebyla dodržena podmínka, podle které je náhradní výsadba zpravidla ukládána ve vyšším počtu, než je počet pokácených dřevin, je vytržena z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z tohoto odůvodnění, respektive výše uvedeného závazného stanoviska vyplývá, že při stanovení náhradní výsadby vyšel příslušný správní orgán z počtu kácených dřevin (7 stromů a 3 porosty) a jejich hodnoty 159 103 Kč. Dále bylo příslušným správním orgánem při stanovení náhradní výsadby přihlédnuto k sadovým úpravám, které jsou rovněž obsahem předmětného stavebního záměru. Ty čítají vysazení dalších dřevin (5 ks) v celkové hodnotě 108 835 Kč. S ohledem na uvedené byla stavebníku uložena povinnost zasadit 7 ks dřevin v celkové hodnotě cca 157 016 Kč. Z výše uvedeného vyplývá, že stavební záměr, pokud jde o celkový počet nově osázených dřevin, výrazně převyšuje počet pokácených dřevin. Stejně tak je zřetelně navýšena hodnota pokácených dřevin. Soud pak má za to, že by měl být posuzován stavební záměr jako celek, nikoliv jeho jednotlivé části. Za podstatné pro posouzení věci pak soud rovněž považuje i zhodnocení ekologické újmy, způsobené pokácením předmětných dřevin, které bylo provedeno příslušným orgánem. Z tohoto posouzení zejména vyplývá, že pokácení dřevin představuje minimální ovlivnění regulační funkce daného ekosystému. Jinými slovy, dřeviny, které budou pokáceny, ke kvalitě ovzduší a regulaci klimatu v daném území významným způsobem nepřispívají. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že náhradní výsadba byla příslušnými správními orgány stanovena v přiměřené výši vzhledem k počtu a hodnotě kácených dřevin a způsobené ekologické újmě. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně tvrdí, že pokácením dotčených dřevin se výrazným způsobem zvýší teplota v okolí a migrace prachových částic, nikterak nedoložily. Soud tak toto tvrzení považuje za spekulativní a navíc vyvrácené výše uvedeným závazným stanoviskem. Konečně soud rovněž připomíná, že koeficient zeleně dle daného územního plánu byl splněn (viz příslušné závazné stanovisko).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

40. Konečně k námitce, že napadeným rozhodnutím nedošlo k dostatečným změnám, které by řešily námitky žalobkyň, soud uvádí, že se jedná o ryze obecnou námitku. Žalobkyně neuvedly, které jejich konkrétní tvrzení nebylo žalovaným řádně vypořádáno. Formulace žalobních bodů je však výlučně věcí žalobkyň (viz výše). Za uvedeného stavu věci soudu nezbylo než napadené rozhodnutí k námitce žalobkyň přezkoumat obecně tak, jak byla námitka vznesena. Soud žalobkyněmi vytýkanou vadu neshledal. Naopak má soud za to, že žalovaný námitku tak, jak byla uplatněna žalobkyněmi, v souladu se závazným stanoviskem příslušného orgánu odpovídajícím způsobem vypořádal.
41. Rovněž druhý žalobní bod neshledal soud důvodným. Soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyň, podle kterého není zřejmé, zda výklad žalovaného týkající se počtu parkovacích míst je správný, neboť je možný i odlišný výklad. Uvedenému tvrzení neskytá napadené rozhodnutí podklad. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pregnantně vysvětlil, že tvrzení ohledně počtu parkovacích míst uvedená v prvostupňovém rozhodnutí nejsou rozporná. Soud se s vypořádáním této námitky zcela ztotožňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně neuvádí, na základě jakých skutečností a důvodů s vypořádáním uvedené námitky žalovaným nesouhlasí, respektive na základě čeho dovozují, že jsou na místě dva výklady a případně jaké, soud odkazuje na vypořádání této námitky ze strany žalovaného. Toliko pro jednoznačnost soud shrnuje, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že celkový počet parkovacích stání je 67, přičemž 5 z těchto parkovacích stání jsou tzv. bezbariérová (parkovací stání pro osoby se sníženou schopností pohybu). Jedno bezbariérové parkovací stání se nachází před vjezdem do garáží (vně budovy) a další 4 bezbariérová parkovací stání se nachází uvnitř budovy (garáží). Uvedený závěr je plně v souladu se spisovým materiálem, konkrétně se souhrnnou technickou zprávou (viz str. 18, 21, 44).
42. Námitka, podle které se žalovaný nezabýval tvrzením o nedostatečném počtu parkovacích stání pro stávající obyvatele a návštěvníky dané oblasti, je lichá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyň odkázal na PSP, které zcela jednoznačně upravují požadavky na vázaná (§ 32 PSP) a návštěvnícká (§ 33 PSP) parkovací stání. Dále konstatoval, že tyto podmínky předmětný stavební záměr splňuje, respektive je dokonce převyšuje. Zároveň žalovaný poukázal na skutečnost, že je PSP vázán. Na základě uvedeného nelze mít za to, že by se žalovaný námitkou žalobkyň nezabýval. Rovněž v tomto případě soud se závěry žalovaného souhlasí. Ostatně žalobkyně vypořádání této námitky věcně nikterak nerozporují (např. netvrdí, že by počet parkovacích stání byl v rozporu s PSP apod.). Tvrzení činěná žalobkyněmi v této souvislosti jsou buď pro posouzení věci irelevantní (např. poukaz na předchozí stavební záměr stavebníka, zhoršení možnosti parkování žalobkyň v okolí jejich domu), nebo nepodložená (např. běžné rodiny vlastní více aut, zahlcení lokality parkováním vozidel nových rezidentů, zhoršení dopravní bezpečnosti v okolí). Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že žalovaný nebyl povinen posuzovat předmětný stavební záměr podle § 76 odst. 2 stavebního zákona, ale výlučně podle § 90, respektive v projednávaném případě podle § 94o tohoto zákona. Ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona ukládá povinnost tomu, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, tj. stavebníku, nikoliv stavebnímu úřadu. Zároveň má soud za to, že jestliže předmětný stavební záměr je v souladu s PSP, nelze dospět k závěru, že ze strany stavebníka došlo k porušení § 76 odst. 2 stavebního zákona. Jinými slovy soud má za to, že jestliže jsou splněny požadavky prováděcích předpisů, konkrétně PSP, je nutno předmětný záměr považovat za šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Po stavebníku totiž

nelze spravedlivě požadovat více, než je žádáno stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Případný současný nedostatek parkovacích stání nelze klást k tíži stavebníka.

43. Třetí žalobní bod není oprávněný. K uvedenému žalobnímu bodu soud uvádí, že při vypořádání obdobné námitky, kterou žalobkyně uplatnily v podaném odvolání, žalovaný vycházel z revizních závazných stanovisek příslušných orgánů, která si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu vyžádal (viz potvrzení závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru pozemních komunikací, ze dne 27. 2. 2023, č. j. MHMP-427126/2023/O4/Ku, a potvrzení závazného stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 17. 3. 2023, č. j. MD-8446/2023-930/3). Konkrétně žalovaný uvedená závazná stanoviska v rámci vypořádání námitky žalobkyň částečně ocitoval a v podrobnostech odkázal na jejich odůvodnění. Soud v uvedeném postupu neshledal žádné pochybení. Žalovaný není oprávněn samostatně posoudit předmětnou problematiku, a je tak povinen z vypořádání příslušných orgánů v předmětných závazných stanoviscích vycházet. Pouze na základě skutečnosti, že žalovaný v rámci vypořádání námitky žalobkyň ocitoval předmětná závazná stanoviska, nelze dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebo porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí totiž obsahuje odpovídající vypořádání námitek žalobkyň ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, byť prostřednictvím v napadeném rozhodnutí ocitovaného závazného stanoviska. Žalobkyním se tak dostalo odpovídajícího sdělení, pro které nebyla jejich námitka shledána oprávněnou. Vůči tomuto vypořádání mohly žalobkyně uplatnit své námitky, což neučinily.
44. K nesouhlasu žalobkyň se závěrem žalovaného, že závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru pozemních komunikací, ze dne 27. 2. 2023, č. j. MHMP-427126/2023/O4/Ku, a závazné stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 17. 3. 2023, č. j. MD-8446/2023-930/3, jsou nepřezkoumatelná a rozporná s § 149 odst. 2 stavebního zákona, soud sděluje, že námitka je uplatněna v obecné rovině. Žalobkyně neuvedly, na základě jakých skutečností a důkazů s uvedeným hodnocením žalovaného nesouhlasí, tedy např. proč dospěly k závěru o nepřezkoumatelnosti uvedených stanovisek nebo jejich rozporu s § 149 odst. 2 správního řádu. Soudu tak nezbyvá než se uvedenou námitkou zabývat v obecné rovině, tak jak byla námitka uplatněna. Uvedená stanoviska obsahují všechny náležitosti požadované § 149 odst. 2 správního řádu. Současně je z nich patrné, na základě jakých skutečností a důvodů předmětná závazná stanoviska potvrzují předcházející stanoviska příslušných dotčených správních orgánů. Pouhý nesouhlas žalobkyň s obsahem závazných stanovisek k závěru o nepřezkoumatelnosti těchto stanovisek a následně napadeného rozhodnutí nepostačuje.
45. K vlastním tvrzením žalobkyň uplatněným v rámci tohoto žalobního bodu soud uvádí, že jsou vystavěna na obecných tvrzeních (např. obrovský nárůst dopravy, nesoulad s cíli a úkoly územního plánování a platnými předpisy, zhoršení dopravní situace), která však nejsou dále blíže konkretizována a zejména podložena odpovídajícími důkazy. Naproti tomu napadené rozhodnutí, potažmo dotčená závazná stanoviska jsou vystavěna na konkrétních skutečnostech a podložena příslušnými podklady. Toliko obecná tvrzení žalobkyň tak nejsou způsobila zpochybnit konkrétní závěry žalovaného, respektive příslušných závazných stanovisek. Žalobkyním pak v opatření a předložení příslušných podkladů nic nebránilo. Nadto soud konstatuje, že nemovitosti žalobkyň obsluhuje komunikace Valentova. Dopravní obslužnost předmětného stavebního záměru je navržena do ulice Türkova, tj. ve vztahu k nemovitostem žalobkyň z opačné jihozápadní strany záměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

46. Přisvědčit nelze ani čtvrtému žalobnímu bodu, ve kterém je namítán zásah do pohody bydlení žalobkyň. I v tomto případě nezbyvá soudu než konstatovat, že námitky žalobkyň jsou obecné a nekonkrétní. Z těchto námitek lze dovodit pouhý nesouhlas žalobkyň s argumentací žalovaného, avšak již nikoliv důvod jejich nesouhlasu, tedy konkrétní tvrzení, v čem je argumentace žalovaného nesprávná, případně doložení odpovídajících podkladů. Pokud žalobkyně tvrdí, že pohodu bydlení nelze posuzovat pouze na základě dodržení zákonných limitů, soudu nezbyvá než konstatovat, že byla-li pro předmětný stavební záměr vydána kladná závazná stanoviska, z nichž zcela jednoznačně vyplývá, že příslušné limity jsou dodrženy a že předmětným stavebním záměrem nedojde k podstatnému zhoršení stávající situace, a současně mají-li tato tvrzení rovněž podklady ve stavebníkem předložené dokumentaci (odborných studiích), nelze tyto závěry zpochybnit pouhým obecným tvrzením bez doložení odpovídajících podkladů. Soud toliko v obecné rovině připouští, že za určitých specifických podmínek by dodržení stanovených limitů v souhrnu nemuselo k zachování pohody bydlení postačovat, avšak žalobkyně v projednávané případě žádné takové specifické podmínky blíže nekonkretizovaly, byť na ně (ale jen obecně) opakovaně poukazovaly.
47. Soud tedy pro úplnost odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 4. 2023, č. j. MZDR 6162/2023-4/OVZ, které ve shodě s akustickou studií zpracovanou Ing. Stanislavem Břízou dospělo k závěru, že vlivem realizace záměru nedojde ve stávajících chráněných venkovních prostorech staveb k navýšení hlukové zátěže. Vlivem realizace stavby dojde nově ke stínění chráněných objektů severním směrem, a to až o 5,1 dB. Z výpočtů vyplývá reálná predikce plnění hygienických limitů hluku v nejbližším chráněném venkovním prostoru stavby v denní i noční dobu. Jinými slovy Ministerstvo zdravotnictví dospělo na základě příslušných podkladů k závěru, že pokud jde o ochranu před hlukem, bude pohoda bydlení zachována. Dále soud poukazuje na závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 29. 3. 2023, č. j. MHMP 657371/2023, podle kterého je v dotčené lokalitě imisní zátěž u všech hlavních sledovaných znečišťujících látek poměrně významně pod stanoveným imisním limitem. Danou situaci nemůže žádným způsobem ovlivnit doprava vyvolaná budoucím užíváním záměru bytového domu. Stejně tak se nemůže nikterak zásadně promítnout ani dílčí umenšení listové plochy dřevin. Předmětný stavební záměr s vybudováním 67 parkovacích stání tak nebyl shledán problematickým či neakceptovatelným. Tedy i pokud jde o ochranu ovzduší, bylo příslušným orgánem shledáno zachování pohody bydlení. Konečně má soud za to, že nelze přehlédnout ani charakter lokality, ve které je umístován předmětný stavební záměr, jenž je nezastavěnou plochou, ve které se očekává další rozvoj spočívající v zahuštění zástavby (viz územně plánovací dokumentace a příslušná územní studie).
48. Tvrzení žalobkyň, že předmětný stavební záměr nepřináší žádný benefit občanské vybavenosti, není relevantní. Ve společném územním a stavebním řízení stavební úřad posuzuje výlučně soulad stavebníkem předloženého stavebního závěru s požadavky uvedenými v § 94o stavebního zákona. Zajištění benefitu občanské vybavenosti mezi požadavky stanovené § 94o stavebního zákona nespadá. Námitka žalobkyň tak jde nad rámec předmětného společného územního a stavebního řízení. Ostatně stavební úřad ani nedisponuje pravomocí k posouzení otázky dostatečnosti občanské vybavenosti dané lokality.
49. Konečně soud nemohl přisvědčit ani námitce ztráty soukromí. Při hodnocení uvedené námítce soud vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou ztráty soukromí v důsledku pohledu ze sousední nemovitosti. Podle této judikatury není

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

„možné žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. (...) Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna“ (blíže viz rozsudek ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145). V projednávaném případě jsou domy žalobkyň k předmětnému stavebnímu záměru přivráceny slepými bočními fasádami, přičemž nejbližší jejich vzdálenost je 45 m, která se dále zvyšuje. Mezi domy žalobkyň a předmětným stavebním záměrem se nachází klidová zóna s pietním místem obklopeným stromy, které bude zachováno. Na základě shora uvedeného nelze dospět k závěru o mimořádném obtěžování. K takovému závěru nevede ani tvrzení, že „ze záměru bude výhled šikmo i do oken a balkónu bytových jednotek, které sice nemají okna přímo přivrácené k záměru, ztrátou soukromí však budou zasaženy“. Předmětný stavební záměr totiž neumožňuje ani přímý pohled „z okna do okna“.

50. Pátý žalobní bod není oprávněný. Námitkou překročení imisních limitů pro ben(a)pyren a dalších látek se žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval (viz strana 18 a 19 napadeného rozhodnutí). Tvrzení žalobkyň, že uvedená námitka nebyla vypořádána, nemá v napadeném rozhodnutí oporu. I v tomto případě žalovaný vyšel ze závazného stanoviska, konkrétně ze závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 29. 3. 2023, č. j. MHMP 657371/2023, které v napadeném rozhodnutí ocitoval. Podle napadeného rozhodnutí (respektive příslušného závazného stanoviska) se příslušný správní orgán ochrany ovzduší předně neztotožnil s tvrzením žalobkyň o překročení imisních limitů v dané lokalitě. K tomu v souladu se zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, odkázal na příslušný podklad, tj. nejnovější mapy klouzavých pětiletých průměrů imisí sledovaných znečišťujících látek v síti 1x1 km z let 2017–2021, vydávané Českým hydrometeorologickým ústavem. Z tohoto podkladu vyplynulo, že v dotčené lokalitě je imisní zatížení u všech hlavních sledovaných znečišťujících látek poměrně významně pod stanoveným imisním limitem. Danou situaci nemůže žádným způsobem ovlivnit doprava vyvolaná budoucím užíváním záměru bytového domu, který počítá s vybudováním 67 parkovacích stání. Stejně tak se nemůže nikterak zásadně promítnout ani dílčí umenšení listové plochy dřevin. Předmětný stavební záměr tak nebyl příslušným správním orgánem shledán problematický či neakceptovatelný. Dále bylo žalovaným sděleno, proč nebyla vypracována rozptylová studie. Bylo tomu tak proto, že nebyly splněny podmínky zákona o ochraně ovzduší, za kterých je vypracování rozptylové studie vyžadováno (umístění stacionárního zdroje znečištění).
51. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyň, že předmětné mapy nehodnotí aktuální situaci, neboť ta se mohla výrazně změnit. Žalobkyně tvrzení o podstatné změně situace nedoložily. Toto tvrzení tak soud považuje za spekulativní. Současně má soud za to, že po dobu jednoho a čtvrt roku mezi koncem sledovaného období a vydáním příslušného závazného stanoviska nemohlo dojít k takovým změnám (zejména nárůstu automobilové dopravy), které by mohly podstatným způsobem ovlivnit dosavadní výsledky zjištěných imisních látek.

52. Stejně tak má soud za spekulativní tvrzení žalobkyň o překročení imisních limitů. Rovněž v tomto případě žalobkyně svá tvrzení nedoložily. Podklady, jež jsou součástí žalovaným předloženého spisového materiálu (viz výše), tvrzením žalobkyň nesvědčí.
53. Pro úplnost soud uvádí, že protože žalobkyně důvody nepořízení rozptylové studie, které jim byly sděleny v napadeném rozhodnutí, nerozporovaly, neshledal soud důvod se od závěrů žalovaného odchýlit. Soud tak odkazuje na vypořádání námítky provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Toliko doplňuje, že ani žalobkyněmi tvrzená zvýšená doprava spojená se záměrem nezakládá důvod pro pořízení rozptylové studie (viz § 11 zákona o ochraně ovzduší).
54. Soud se neztotožnil ani s důvody uvedenými v šestém žalobním bodě. V rámci tohoto žalobního bodu se soud předně zabýval tvrzením žalobkyň, že obsahem předloženého správního spisu není protokol o zkoušce č. P25-173-19. Soud uvedenému tvrzení nepřisvědčil, neboť součástí žalovaným předloženého správního spisu je i předmětný protokol. Žalobkyně tak měly možnost se s předmětným protokolem seznámit a případně vůči němu uplatnit námítky. Soud nemá žádný důvod domnívat se, že by v průběhu správního řízení uvedený protokol součástí správního spisu nebyl. Součástí správního spisu jsou akustické studie vlivu okolí na předmětný bytový dům, vliv bytového domu na okolí, vnitřní chráněný prostor ze dne 15. 12. 2021 a ze dne 18. 4. 2022, přičemž obě studie protokol o zkoušce č. P25-173-19 zahrnují mezi své podklady, když současně z něho i vychází. Rovněž i závazná stanoviska vypracovaná v oblasti ochrany před hlukem (závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 25. 4. 2022, č. j. HSMP 23563/2022/Her, závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 14.4.2023, č. j. MZDR 6162/2023-4/OVZ) na uvedený protokol odkazují. Žalobkyně pak v průběhu správního řízení netvrdily, že by protokol o zkoušce č. P25-173-19 neměly k dispozici. Za uvedeného stavu věci soudu nezbyvá než tvrzení žalobkyň, podle kterého protokol o zkoušce č. P25-173-19 nebyl součástí spisu, a navazující tvrzení, že stavebník měl doložit aktuální měření hluku, označit za liché. Z uvedeného důvodu jsou irelevantní i související námítky (např. námitka porušení § 77 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., § 50 odst. 3 správního řádu, § 36 odst. 3 správního řádu, § 17 odst. 1 správního řádu, odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243).
55. K tvrzení žalobkyň, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odkázal na obsah závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví, což dle přesvědčení žalobkyň způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud ve shodě s již výše uvedeným jen stručně opakuje, že samotná citace příslušného závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí nezpůsobuje. Žalovaný ani v tomto případě na rozdíl od příslušné hygienické stanice a Ministerstva zdravotnictví nedisponuje oprávněním podle zákona č. 258/2000 Sb. posoudit předmětnou problematiku, a tedy musí z posouzení příslušný dotčených orgánů vycházet.
56. Sedmý žalobní bod není důvodný. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně poukazují na další navýšení hlukové zátěže v důsledku zvýšení dopravní zátěže individuální automobilové dopravy. Námitka žalobkyň je obecná a ničím nepodložená. Naproti tomu napadené rozhodnutí vychází z akustických studií (akustická studie ze dne 15. 12.2021 a ze dne 18. 4. 2022) a příslušných závazných stanovisek. Z těchto podkladů vyplývá, že vliv nárůstu dopravy v řešeném území, respektive vliv realizace předmětného stavebního záměru lze považovat za zcela nevýznamný, neboť nezpůsobí nárůst dopravního hluku o více než 0,9 dB, což se dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

hluku a vibrací, považuje za nehodnotitelnou změnu určujícího ukazatele. Vlivem realizace stavebního záměru dojde ke stínění chráněných objektů severním směrem, tedy i domů žalobkyně, a to až o 5,1 dB. Soud pro dokreslení podotýká, že komunikace Türkova má intenzitu dopravy 22–23 tisíc vozidel za průměrný pracovní den. Zároveň z těchto podkladů vyplývá, že došlo k posouzení předmětného stavebního záměru i v kumulaci s již umístěnými a stávajícími záměry (plánovaná tramvajová trať, uvažovaná D1 a nové záměry Na Jelenách a Nový Opatov). Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že pouhé obecné a ničím nepodložené tvrzení žalobkyně ke zpochybnění podloženého závěru žalovaného nepostačuje. Měly-li žalobkyně za to, že k podstatnému navýšení hlukové zátěže dojde, nic jim nebránilo v pořízení a předložení příslušné studii žalovanému. To však neučinily. Na uvedeném nic nemění odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011-246.

57. Rovněž osmý žalobní bod není relevantní. U uvedené námitky soud vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou závaznosti územní studie. Podle této judikatury samotná územní studie nemá právně závaznou povahu (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 263/2015-38). I pokud tedy byla pořízena, nemusí se jí navržené řešení území bezpodmínečně realizovat. V případě, že jejím pořízením došlo ke konkretizaci územního plánu, nicméně vystupuje do popředí její role podkladu pro rozhodování v území, již lze dovodit z § 25 stavebního zákona. V konkrétních případech je možné podle územní studie vůbec nepostupovat či se od ní dílčím způsobem odchýlit, neboť tento postup je v souladu se zákonem a mohou pro něj existovat legitimní důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 9 As 164/2020-32).
58. Námitka žalobkyně týkající se nesouladu s územní studií má několik částí. V první části žalobkyně tvrdí, že se má jednat o objekt určený pro krátkodobé (dočasné) bydlení a ubytovny. Toto tvrzení považuje soud za spekulativní. Stavebník požádal o schválení předmětného stavebního záměru pro bytový dům, respektive stavbu pro bydlení. Jako stavba pro bydlení byl předmětný záměr příslušnými správními orgány posuzován. Soud na základě obsahu předloženého správního spisu nemá žádný důvod domnívat se, že by měl stavební záměr sloužit k jinému účelu než jako stavba pro bydlení. Případné využití k jinému účelu bude vždy vázáno na příslušné rozhodnutí správních orgánů. Pokud jde o žalobkyněmi opakovaně zmiňovaný počet bytů (126), pak dotčený územní plán, stejně jako územní studie Opatova neobsahuje regulaci týkající se počtu bytových jednotek. Velikost bytových jednotek však musí splňovat požadavky PSP (§ 44), což v daném případě bylo splněno. I nejmenší bytové jednotky předmětného stavebního záměru nejsou menší než 16 m². Obdobně i v případě tvrzení o netypičnosti konstrukčních výšek soud konstatuje, že dotčený územní plán a ani územní studie Opatova nestanoví žádné požadavky z hlediska konstrukční výšky podlaží staveb. I v tomto případě však byly dodrženy požadavky PSP (světla výška obytných místností). S ohledem na uvedené má soud za to, že požadavky předmětné územní studie, stejně jako dotčeného územního plánu byly zachovány.
59. V další části námitky žalobkyně poukazují na to, že dle územní studie Opatov je stanovena výška atiky k přilehlým veřejným prostranstvím max. 35 m. K uvedenému tvrzení soud poukazuje na skutečnost, která byla žalobkyním opakovaně sdělena, a to že absolutní výška staveb pro dotčený blok B09 není danou územní studií upravena. Nadto se předmětný stavební záměr, pokud jde o jeho výšku, nevymyká parametrům stávajících staveb v území. Uvedené žalobkyně nečiní sporné, a tedy soud nemá žádný důvod se od hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovaného jakkoliv odchytil. V tomto případě má soud za to, že požadavky předmětné územní studie byly zachovány.

60. Součástí námitky žalobkyň bylo i tvrzení, že správními orgány nebyl hodnocen daný stavební záměr z hlediska uličních a stavebních čar. Toto tvrzení nemá podklad v rozhodnutí správních orgánů. Prvostupňový orgán se této problematice věnoval na straně 12 napadeného rozhodnutí. Žalobkyním tak bylo sděleno, že stavební čára je v daném místě volná a že objekt respektuje stávající vymezení uličního prostranství. Záměr tedy dodržuje stavební čáru volnou dle schválené územní studie Opatov pro blok B09 a nepřekračuje ji. Žalovaný neměl důvod se uvedenou problematikou zabývat, neboť žalobkyně stanovení uličních a stavebních čar v podaném odvolání nerozporovaly. Soud toliko připomíná, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek. Požadavky předmětné územní studie byly zachovány.
61. Konečně žalobkyně poukazují na to, že předmětný stavební záměr nerespektuje parter s občanskou vybaveností. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, respektive závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24.5.2023, č. j. MMR-36128/2023-81. V napadeném rozhodnutí bylo žalobkyním sděleno, proč je předmětný stavební záměr, přestože neobsahuje parter s občanskou vybaveností, považován za souladný s územní studií Opatov. Je tomu tak proto, že umístění parteru s občanskou vybaveností má smysl tam, kde lze přepokládat vyšší koncentraci osob, což stavební blok B09 není. Stavební blok je situován při okraji řešeného území a v něm navržená „hrana zástavby s veřejnou vybaveností v parteru“ je vymezena při hranici s nestavebním blokem P04. To nebylo považováno za vhodné, neboť by tím byl narušen klidový ráz navazujícího nestavebního bloku P04 s veřejnou zelení. Uvedené vypořádání námitky žalobkyň soud považuje za logické, soudržné a plně přezkoumatelné. Protože žalobkyně vůči tomuto vypořádání námitky neuplatnily žádné výtky, když pouze s hodnocením žalovaného nesouhlasí, nemá soud žádný důvod se od tohoto hodnocení jakkoliv odchylovat. Soud tak má za to, že žalobkyním byly sděleny relevantní důvody pro odchýlení se od předmětné územní studie. V podrobnostech soud odkazuje na napadené rozhodnutí.
62. Konečně soud nepřisvědčil ani devátému žalobnímu bodu. V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně namítaly, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi jejich námitkami, k čemuž odkázaly na již výše uvedené. Žalobkyně však neuvedly, s kterými konkrétními námitkami se žalovaný nevypořádal. Za uvedeného stavu věci soudu nezbyvá než námitku žalobkyň přezkoumat v obecné rovině, tak jak jimi byla vznesena. Soud vytýkané porušení neshledal. Žalovaný se námitkami žalobkyň odpovídajícím způsobem zabýval (viz strana 9 až 24 napadeného rozhodnutí) a žalobkyním sdělil, na základě jakých skutečností a důkazů nebyly shledány důvodnými. Na uvedeném závěru nic nemění citace příslušných závazných stanovisek v napadeném rozhodnutí nebo odkaz na již jednou vypořádanou obdobnou námitku jiného odvolatele.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyly ve sporu úspěšné a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
65. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. července 2024

Milan Tauber
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.